

ט"ז כסלו ה'תשע"ז 16.12.16

מגזין מס' 409

שבת פרשת וישלח

קשר-שבועי מאת הרב יאיר קלב

החייב כספן א

להיוולד מחדש

תמליל בעיבוד קל מתוך שיעורי הרב קלב

התבגרותו הרוחנית של האדם - לשון אֲדָמָה לעליון - אינה מסתיימת כל ימיו. כי מכיון שמתקשר הוא עם האין סוף, הרי שגם צמיחתו בזה מחיל אל חיל היא בלתי גבולית. ובאשר אין מדובר אלא בתהליך נטילת אחריות שצריך לפושטה על כל היום כולו (כי בכל רגע ורגע שבמשך כל היום, צריכה לבוא לידי ביטוי עבודה זו בפועל), הרי שכרוך הדבר בתירגול כפשוטו. וכלשון בעל התניא "...העיקר הוא ההרגל, להרגיל דעתו ומחשבתו תמיד להיות קבוע בלבו ומוחו תמיד... וזה נכלל גם כן בלשון אמונה שהוא לשון רגילות, שמרגיל האדם את עצמו כמו אומן המאמן ידיו וכו'..."

ותוכנה הפנימי של נטילת האחריות הוא ענין נתינת הקרבן, קרבן מלשון קירוב כל הכוחות והחושים. עלי להמליך (ביני לבין עצמי) עלי מלך, ככתוב "שום תשים עליך מלך". כאדם המבטל עצמו בקבלת עול גמורה לעבודת המלך, לעבדו ולעשות רצונו בכל מיני עבודת עבד. וכדוגמת האב או האם המניחים את עצמותם על הצד שעה שדואגים הם לילדים הקטנים על פי צווי ענין ההורות. ונתינת הקרבן הראויה לשמה, משמעותה: אבצע את המוטל עלי כש'בא לי' וכש'לא בא לי' - באותו יושר, ואף יתירה מזו - באותה חיות! שהרי תלותו המוחלטת של התינוק מחייבת אותי להיות אבא או אמא, גם בשעה שאני עצמי ילדתי... אמנם, כדי לזכות בבגרות פנימית יש לשלם בעבודה מחיר מלא. שהרי האמת איננה נמצאת ב'דעת הקהל' כי אם אצל הפרט פנימה. במקום הכי חשוף בנפש - היכן שרק אני ואני יודעים... היכן שאני מתבייש ממני ולא ממה שאומרים עלי...

ואף על פי שמצד אהבת עצמי הטבעית זהו תהליך של ביטוש הישות, של עלבון וכמו וויתור על עצמי. כמו למות ממש מבחינת רצונותי הפרטיים. בכל זאת, באמת, יש חיים אחרי המוות! לעולם, מתוך שברי ישותו של המוסר נפשו על הנכון בגלל שהוא נכון, צומחת תמיד תחושת לידה מחדש מצד ההתחברות עם אמיתת החיים.

לוח שיסורים

"לא רק קביעות בזמן אלא גם קביעות בנפש..." (אדמו"ר הזקן) - היינו שיש לקבוע עתים ללימוד התורה, ליצור 'דופק לימודי' קבוע, ביום ובשעה, עד אשר יגלה האדם כי, לאמיתו של דבר, התורה היא לחם חוקו ומזון הנפש...

חדש: סדנת תניא יחודית בירושלים - פרטים בעמ' 11

בימים האלה מקיים הרב כלב שיעור שבועי קבוע מידי יום חמישי בשעה 21:30 במושב חמד שבמרכז הארץ. השיעור משודר בזמן אמת בשידור חי באינטרנט, באתרנו: www.tanyaor.com. הכניסה לישוב בכביש (מס' 412) המוביל מבית דגן לאור יהודה, רח' הזית 83 בבית הכנסת שבחצר משפחת שרעבי. התכנסות (כיבוד ושתייה קלה מ-20:45) במושב חמד, לפרטים נוספים: שי גרציק 052-4-446-144

[בכניסה למושב חמד - ישר עד הכיכר, בכיכר שמאלה לרח' הזית - לקראת סוף הרחוב, לפני הכיכר הבאה - הזית 83 מצד שמאל. חניה בשפע מאחורי בית הכנסת שבהמשך שביל הכניסה לחצר]

לחיות עם הזמן... (אדמו"ר הזקן) - היינו שבכל זמן וזמן מתרחשת פתיחת שער רוחני, דרכו יורדים לעולם הזה אור ושפע מיוחדים, אשר יש להכין כלים כדי לקלוט 'גשמי ברכה' אלה ולתרגמם למעשים עד אשר תואר, באופן ממשי, סביבתנו המיידית בגוון המסוים של נתינת הכח הטמונה באותו זמן.

י"ד כסלו – יום נישואי הרבי מליובאוויטש עם הרבנית חיה מושקא

"את בתי נתתי לאיש. הוא בקי בתלמוד בבלי וירושלמי, יודע פוסקים ראשונים ואחרונים ועוד; בשעה ארבע לפנות בוקר אינו ישן לעולם – או שעדיין לא הלך לישון, או שכבר עמד משנתו..." עוד סיפר המשפיע ר' מאיר שלום בליזינסקי, שנכח במקום בעת החתונה, כי ידי החתן היו עטויות כסיות לבנות, פניו המוארים הפיקו אור גדול וכל תוארו כשל מלאך ה'..."

בהתוועדות שבת י"ד כסלו ה'תשי"ד (1953) כאשר התבטא הרבי מליובאוויטש באוזני קהל החסידים אודות ענינו של יום זה, אמר: יום זה הינו "היום שבו קישרו אותי עמכם ואתכם עמי, וביחד נתייגע להביא את הגאולה האמיתית והשלימה".

ביום י"ד כסלו ה'תרפ"ט (1928) נשא הרבי מליובאוויטש לאשה את בתו של אדמו"ר הריי"צ – הרבנית חיה מושקא.

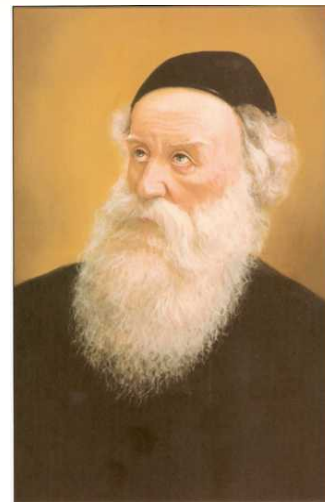
מסדר הקידושין בחתונה היה הרבי הריי"צ בעצמו שגם ברך בעצמו את ה'שבע ברכות' בקול רם ונעים, במתיקות ובדביקות כה גדולה ומיוחדת, עד שהנוכחים בחופה סיפרו כי מעולם לא שמעו סדר חופה וקידושין שכזה.

עוד סיפרו כי אדמו"ר הריי"צ עבר משולחן לשולחן, נושא מגבת על כתפו כמלצר, חילק משקה לאמירת 'לחיים' ובירך את כל המסובים.

לפני החופה שאל הרב בערל משה שמוטקין את אדמו"ר הריי"צ מה טיבו של חתן זה, והרבי השיבו:

בסיומה של התוועדות י"ד כסלו תשי"ד, יום הנישואין של הרבי מליובאוויטש עם הרבנית, הכריז אחד מזקני החסידים כי מבקשים הם ברכה שהרבי יוליכנו לקראת משיח. וענה הרבי: "על ידי לימוד חסידות, ששייך לא רק ליחידי סגולה, אלא כל אחד צריך לקבוע עתים לזה – יביאו את המשיח..."

הכנה לי"ט כסלו – 'חג הגאולה'

י"ט כסלו הוא יום ההילולא (הסתלקות) של הרב המגיד ממעזריטש – תלמידו, ממשיך דרכו וממלא מקומו של מייסד תורת החסידות הכללית הבעל שם טוב הקדוש. יום זה הינו גם יום הגאולה של תלמידו וממשיך דרכו, רבי שניאור זלמן (המכונה בפי חסידיו אדמו"ר הזקן) בעל ה'תניא' ו'השולחן

ערוך'. אדמו"ר הזקן, מייסד חסידות חב"ד, ישב בבית המאסר בפטרבורג, רוסיה, עקב הלשנה של מתנגדי החסידות, ולאחר שכל ההלשנות נחקרו ונמצאו כוזבות, שוחרר מכלאו.

הרבי ישב במאסר חמישים ושלושה ימים (בדיוק כמניין נ"ג פרקי ספרו, ספר ה'תניא'). ביום י"ט בכסלו בשעת המנחה שוחרר מבית הכלא, אך בטעות הוכנס לביתו של יהודי שהיה מהמתנגדים לדרך החסידות. במשך שלוש שעות עינהו ה'מתנגד' בחרפות וגידופים עד שלבסוף בליל כ' כסלו, לאחר חיפושים, מצאוהו שם חסידיו ושחררוהו.

אף שסיבת המאסר היתה הלשנתם השקרית של ה'מתנגדים', בכל זאת לאחר צאתו לחירות, כתב הרבי מיד איגרת לחסידיו הפותחת במילים "קטונתי מכל החסידים". באיגרתו מזהיר הרבי את חסידיו שלא לערב את שמחת השחרור בתחושות נקמה ושמחה לאידם של

ה'מתנגדים'. כי אם להיפך, אדרבה, עליהם "להשפיל רוחם ולבם", ואזי "אולי ייתן ה' בלב אחיהם כמים הפנים לפנים", שהרי רב כחה של לשון רכה לעורר רגשות קירבה ואחווה.

אמרו חז"ל "אין לך עשב מלמטה שאין לו מזל ושוטר מלמעלה שמכה אותו ואומר לו 'גדל!'", לכל דבר וענין בעולם הזה הגשמי ישנו שורש בעולמות עליונים. על כן ראה אדמו"ר הזקן במאסרו ביטוי לקטרוג שמימי על דרכו, וכך גם בגאולתו ראה מתן גושפנקא ורשות מבית דין של מעלה על דרכו ושיטתו הייחודית בחסידות.

לימים, סח אדמו"ר הרש"ב: כיתרון האור הבא מן החושך וכביטוש הזית המוציא שמנו, דוקא בעקבות מאסרו וגאולתו, החלה אצל אדמו"ר הזקן תקופה חדשה של הפצת מעיינות החסידות ביתר שאת וביתר עוז (בכמות ובאיכות). מאמריו 'אחרי פטרבורג' ארוכים שלא בערך למאמריו הקצרים קודם המאסר, ומרובים בהם המשלים, הדוגמאות וההסברים בהרחבת הביאור הפותחים שער לכל אחד ואחד ללמוד ולהבין לפי ערכו עניני אלוקות.

שני ימי 'ראש השנה לחסידות', י"ט ו-כ' בכסלו, נקבעו כימי 'חג הגאולה' לדורי דורות. בימים אלה ובימים הסמוכים להם מתוועדים החסידים בשמחה רבה בניגונים ובהתחזקות בלימוד החסידות ובהליכה בדרכיה. מנהגנו שלא לומר 'תחנון' בימים אלה, וכן לברך איש את רעהו בברכת "חג שמח, לשנה טובה בלימוד החסידות ובדרכי החסידות תכתב ותחתם".

הסיפור השבועי

סימן משמים

עולם חדש נגלה לפניו. התפילה באריכות שבתה את לבו. עם זה, הלימוד עם הרב צבי היה יקר לו, והוא לא היה מוכן לוותר עליו. יום אחד מצא הזדמנות לשוחח עם רבו על התפילה.

"מה משמעות העיון בתפילה?", שאל הצעיר את הרב. "זו דרך לגדולי ישראל בלבד", ענה הרב. שמואל בצלאל הוסיף ושאל: "הלוא מורי ורבי הוא שר וגדול בישראל, ומדוע אינו מאריך בתפילתו?"

"אכן", השיב הרב, "בלימוד אני גדול, אך אין לי שייכות לדברים האלה". בתוך כך החל לבקר בחריפות את החסידים ואת דרכם.

בתקופה הקרובה ידע שמואל בצלאל עליות ומורדות. הוא פסע צעד אחד קדימה לעבר החסידים, ולאחר מכן נסוג שתי פסיעות אחורה. משפחתו ומכריו הבחינו בנטייתו לעבר החסידות, והחלו להצר את צעדיו.

זה היה בשבת. שמואל בצלאל חש שכבר אין בכוחו לפסוח על שתי הסעיפים. בליבו התחוללה מלחמה עזה. היכן האמת? הלוא כל צד משוכנע שדרכו נכונה, וכיצד ידע לבחור? בתוך ליבו נטה לחבור לחסידים, אולם חשש לחצות את הקווים במוצהר.

דודו, שאימצו מאז התייתם, הפנה לו עורף וגירשו מביתו. רעב ובודד היה שמואל בצלאל. בסערת נפש צעד אל מחוץ לעיירה, אל המרחבים המוריקים. שם פרץ בבכי מר, ונשא את פניו השמימה בתפילה: "חפץ אני ללכת בדרך הקדושה והאמיתית. אם דרך החסידים נכונה, אצטרף אליהם, ואם מתנגדיהם צודקים – כך אעשה. אנא, אבי יתומים, הנחה אותי בדרך האמת".

שמואל בצלאל שפטיל, צעיר יהודי יתום, כבן חמש עשרה, פסע במשעולי העיירה שווינציאן, הסמוכה לוילנה, ומצא עצמו סמוך לבית הכנסת החסידי. מעולם לא דרכו רגליו בבית הכנסת הזה, שכן משפחתו התנגדה לתנועת החסידות. הוא אף היה מקורב לרב העיירה, הרב צבי, וזה למד עמו בחברותא ושיבח את כישרונותיו העילויים.

בימים ההם ניטשה מחלוקת עזה כנגד החסידות. הרב הזהיר את העילוי הצעיר להתרחק מעדת החסידים, שכונתה 'הכת'. אך אולי דוקא האזהרות החוזרות ונשנות הגבירו בלבו של שמואל בצלאל את הסקרנות. הוא הציץ בחלון וראה חבורת אברכים לומדים בצוותא מתוך ספר קטן. הצעיר אזר אומץ ונכנס פנימה.

החסידים קיבלו את פניו בחשדנות. היו מהם שסברו כי בא להקניט אותם, וביקשו כי יעזוב את המקום. שמואל בצלאל הבין כי לא מתוך רוע הגיבו כך החסידים. עם זה, הביקור במקום עורר בו מחשבות.

הוא החל לתהות על קנקנם של החסידים והתרשם מן האחוה השרויה ביניהם. הוא גם התפעל לגלות שבעלי המלאכה החסידיים משלבים תורה ויראת שמים בעבודתם. כעבור זמן החליט לבחון מקרוב את תפילתם של החסידים.

הוא הסתתר מאחורי הדלת הפתוחה של בית הכנסת ועקב אחר הנעשה מבעד לחריץ. ליבו נמס למראה התפילה החסידית. שעה שלמה עמד משתאה, עד שלבסוף נכנס פנימה.

מליובאוויטש. בתוך כך נשלח להתחנך ולקבל הכנה ראויה מחסיד מופלג, ר' מיכל, מהעיר אופוצק. זמן ממושך שהה בביתו, ובסופו קיבל את ברכת הדרך. ר' מיכל צייד אותו במכתב לרבי, והזהירו לבל יפתח אותו. שמואל בצלאל לא התאפק ופתח את המכתב. תדהמה אחזה בו. המכתב היה ריק! בבואו לעיירה ליובאוויטש נכנס לבית הכנסת ופנה לנוח. לפתע התנער למשמע קריאות: "מי הביא מכתב מר' מיכל מאופוצק?". "אני", השיב. "הרבי קורא לך!", אמר לו הגבאי.

בטרם הספיק לעכל את הדברים הוכנס לחדרו של הרבי. אימה ופחד נפלו עליו, והוא עמד בלי יכולת להניע איבר. הרבי התקרב אליו ונטל מחיקו את המכתב מהחסיד ר' מיכל, באומרו: "אברך צריך להיות צייתן"... לתדהמתו פתח הרבי את המכתב והחל לקרוא בו. שמואל בצלאל התעלף, והגבאי נאלץ לגרור אותו אל מחוץ לחדר...

ברבות השנים היה שמואל בצלאל, המכונה 'הרשב"ץ', לחסיד מופלג ובעל מדרג

הוא גמר בלבו שה'אות משמים' יהיה בדמות האדם הראשון שיפגוש בשובו לעיירה. אם יהיה חסיד - סימן שעליו להיות חסיד, ואם לא - משמע שעליו לחזור לחייו הקודמים.

רחובות העיירה היו ריקים באותה שעה. היהודים הפשוטים נחו את מנוחת השבת, ותלמידי החכמים ישבו בבתי המדרש. לפתע הבחין מרחוק בדמויות מתקרבות. הוא אף זיהה בתוכן את הרב צבי. בעומק נפשו חש אכזבה, שכן קיווה לפגוש חסיד.

"הדרך עוד רחוקה", ניחם את עצמו, אלא שהמרחק התקצר והלך. לבו הלם בחוזקה. לפתע הבחין בכמה חסידים יוצאים מבית הכנסת החסידי. תקווה ניעורה בליבו, אך הללו פנו לכיוון ההפוך.

ואז נפתחה שוב דלת בית הכנסת החסידי ושני חסידים יצאו ממנו. שמואל בצלאל עצר את נשימתו. ואז, כן... הם פנו לעברו. כשנפגשו סיפר להם בשמחה על ה'סימן' שעשה, ועל שגמר בלבו להיות חסיד.

בשנים שלאחר מכן אימצוהו החסידים, ובהיותו בן תשע עשרה החל את מסעו אל אדמו"ר ה'צמח צדק'

(מתוך העלון השבועי **שיחת השבוע**)

עזרו לנו, להמשיך בעשייה!

טל' 052-5675770

עמותת "תניא - מודעות עצמית ביהדות" צריכה את העזרה שלך!

"זאת התורה אדם" (במדבר יט' ד')

כשם שבאדם ישנם גוף ונשמה, כך גם בתורת ישראל ישנם גוף התורה (פשט הכתוב- 'נגלה') ונשמת התורה (פנימיותה, סודותיה ורזיה- 'נסתר'). במדור זה מובא פרוט נושאי הפרשה על פי 'נגלה', ובמדור שלאחריו יובא ביאורה של נקודה או של מספר נקודות מן הפרשה על פי פנימיות התורה.

נקודות עיקריות בפרשת וישלח

יעקב נערך לפגישתו עם עשו

מכיון שעשו עדיין שואף לנקמה, שולח יעקב אליו שליחים לארץ שעיר שדה אדום. משימת השליחים להביא אל אחיו מסר של שלום ולברר כוונותיו. השליחים חוזרים ומספרים כי עשו יוצא לקראתו ואיתו מחנה של ארבע מאות איש.

יעקב ירא שמא פני אחיו אינם לשלום ונערך לבאות. הוא אינו רוצה להיגרר למלחמת אחים ועל כן הוא מחלק את משפחתו וכל מלוויו לשני מחנות. את ההכנות לקראת פגישתו עם אחיו מלווה יעקב בתפילה לקב"ה שיצילו מידי עשו, ומזכיר בתפילתו את כל ההבטחות שנתן לו ה'.

גם דורון בהכנות לפגישה

בנוסף להערכותו לקראת עימות, מנסה יעקב גם למונעו על ידי ריצוי עשו. הוא שולח אליו מתנה בידי עבדיו, עדרי צאן ובקר וגמלים ואתונות. וכדי להעצים את רושם הדורון, פוקד הוא על שליחיו לתת רווח בין עדר לעדר ואף שם בפיהם דברי פיוס לעשו.

מאבק שמיימי

השליחים יוצאים לדרכם, ויעקב וכל הנלווים אליו מתארגנים לשנת לילה קצרה. בעוד ליל, מעביר יעקב את נשותיו וילדיו במעבר נהר היבוק. וכשהוא חוזר לאחר מכן לעבר הנהר, כדי ליטול פריטים אחרונים שהושארו מאחור, מוצא הוא את עצמו לבדו מול איש בלתי ידוע. האיש, שאינו אלא מלאכו השמימי של עשו, מנסה לפגוע בו.

יעקב נלחם כנגדו בגבורה גדולה והאיש אינו יכול לו, ורק נוקע את כף ירכו. בעוד הם נאבקים כבר מאיר השחר, והאיש-מלאך מתחנן ליעקב כי יניחנו לילך לעבודת יומו. יעקב מוכן לשחררו, אך מתנה זאת בקבלת ברכה. המלאך מברכו ומעניק לו את השם 'ישראל' (גם לבניו ולבני בניו עד סוף כל הדורות), שמשמעותו שררה ושליטה "כי שרית עם אלוקים ועם אנשים ותוכל".

כתוצאה מפגיעת עצם כף ירכו במהלך מאבקו עם המלאך, צולע יעקב בהילוכו. על כן, עד היום הזה, אין אוכלים בני ישראל את גיד הנשה אשר על עצם כף הירך.

יעקב ועשו נפגשים

יעקב נושא את עיניו ורואה את עשו מתקרב ועימו ארבע מאות איש. הוא משאיר את משפחתו מאחור ויוצא בגפו אל אחיו. לפתע, מגיח עשו מתוך מחנהו, רץ לקראתו ונופל על צווארו ומנשקו. לאחר 34 שנות נתק מוחלט מתחבקים האחים בהתרגשות איש על כתפי רעהו.

יעקב מציג בפני אחיו את משפחתו הגדולה, ומפציר בו לקבל את המנחה ששלח אליו. עשו שמסרב בתחילה, נעתר לבסוף, ומציע ליעקב כי יצאו יחדיו אל ביתו בארץ שעיר. יעקב מסביר כי ילדיו הרכים ועדרי הצאן והבקר ההולכים עמו, לא יעמדו במסע המהיר והמפרך. על כן הוא מציע כי עשו יצא לבדו לדרכו, ואילו הוא, יעקב, ימשיך בקצב שלו עד אשר (לעתיד לבוא) יבוא אליו שעירה.

אלא שהאחים שלמים עם עצמם באומרם אשר אין להבליג נוכח מעשה כה נפשע שנעשה באחותם.

יעקב שב לבית־אל

הקב"ה מצוה את יעקב לעלות לבית־אל, הוא המקום בו נגלה אליו בבורחו מפני עשו. עליו להתיישב שם ולקיים נדרו להקים במקום מזבח תודה לה'. יעקב מצוה את כל בני ביתו להתכונן ולהיטהר קודם העליה למקום הקדוש. דרכם משכם לבית־אל עוברת עליהם בביטחה. על כל יושבי הארץ נופלת חרדת אלוקים ("חתת אלוקים") והם נרתעים מלהתגרות בשבט הישראלי הפולש והכובש.

יעקב מקים מזבח בבית־אל היושבת בהר [כאן מספרת התורה אודות מיתת דבורה מינקת רבקה, וקבורתה ב'אלון־בכות' במישור שלמרגלות בית־אל]. ושוב מתגלה ה' ליעקב, ובפנותו אליו בשמו החדש 'ישראל', מברכהו בצאצאים מרובים ובירושת הארץ המובטחת לאברהם ויצחק. יעקב מקים במקום מצבה, עליה הוא מנסך יין ויוצק שמן.

מות רחל

יעקב יוצא את בית־אל וממשיך במסעו בכיוון אפרת, בדרכו לקריית־ארבע אל בית אביו יצחק.

בדרכם אפרתה כורעת רחל ללדת בן זקונים ליעקב, את בנימין. ייסורי הלידה כה קשים עד כי אין היא עומדת ביסוריה והולכת לעולמה. יעקב קובר את רחל בבית לחם שעל אם הדרך בין ירושלים לחברון, ומקים מצבה על קברה היא מצבת קבורת רחל עד היום.

יעקב ממשיך בדרכו ונוטה את אהלו מהלאה למגדל עדר. בהיותם בארץ ההיא, תובע ראובן את עלבונה של לאה אימו ומבלבל יצועי אביו (וכמובא בפירוש רש"י אשר אחר מות רחל נטל יעקב מטתו שהיתה באוהל רחל ונתנה באהל בלהה שפחתה).

ושוב מזכירה התורה את שנים עשר בני יעקב, והפעם

עשו נפרד מיעקב ושב לארצו שעירה. ואילו יעקב נוסע וחונה בסוכות, על שם הסוכות שמקים במקום למקנהו.

יעקב חונה במקום 18 חודשים ורק לאחר מכן נכנס סוף סוף לארץ כנען וחונה בפאתי העיר שכם. שם הוא קונה חלקת קרקע, נוטה במקום את אוהליו ומקים מזבח להודות לה' על שהשיבו בשלום לארץ.

פרשת שכם ונקמת שמעון ולוי

דינה בת יעקב יוצאת לטייל בסביבה החדשה, להכיר חברות חדשות. שכם, בנו של חמור נשיא הארץ פוגש בה ואונס אותה. דינה שבה הביתה ומספרת את אשר אירע. יעקב המזועזע מחליט להמתין עד אשר ישובו בניו מרעיית הצאן בשדה.

כשחוזרים הבנים מהמרעה מגלים הם כי בביתם נמצאים שכם וחמור אביו. הללו הגיעו לבקש את ידה של דינה בעבור שכם. לדבריהם יביא הדבר להתבססות בני משפחת ישראל במקום ויועיל להתערבותם המוצלחת בבני העיר. שהרי נישואין שכאלה ירוממו אותם למעמד חברתי גבוה ויזכו אותם במוהר – מענק נישואין נכבד.

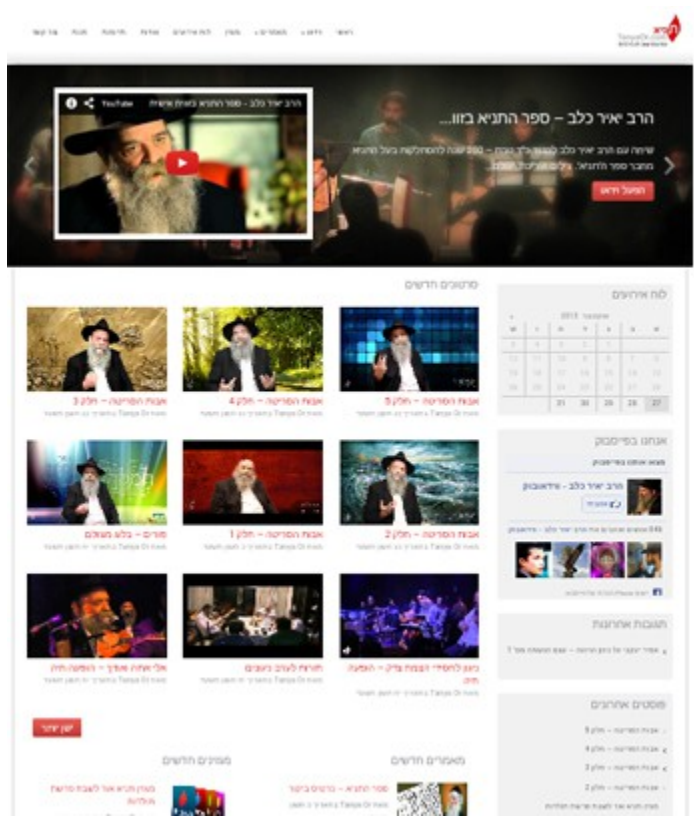
בני יעקב רותחים מזעם, אך בינתיים כולאים את רגשותיהם ומשיבים לאורחים בעורמה: 'נסכים להצעתכם בתנאי שאתם וכל בני עירכם תמולו עצמכם, כפי הנוהג והחובה במשפחתנו'.

בגודל להיטותו לשאת את דינה, אוסף שכם את כל בני עירו ומשכנעם לקבל את תנאי בני יעקב. בני העיר מלים עצמם, וביום השלישי למילתם ההמונית, בעודם מוטלים על מיטותיהם חלושים וכואבים, נוטלים שמעון ולוי בני יעקב חרבותיהם ויוצאים למסע נקמה. הם עוברים בכל העיר והורגים את כל הזכרים, בהם שכם וחמור, ומשיבים את דינה לבית אביה עם כל השלל והנשים והילדים.

יעקב נוזף קשות בשמעון ולוי ומביע את חששו כי מעשה זה שלהם עלול לקומם כנגדו את כל יושבי כנען.

בסדר הבא: בני לאה – ראובן, שמעון, לוי, יהודה, יששכר וזבולון, בני רחל – יוסף ובנימין, בני בלהה שפחת רחל – דן ונפתלי, ובני זילפה שפחת לאה – גד ואשר. לאחר פטירת רחל מגיע סוף סוף יעקב לחברון, אל יצחק אביו. הגם שהתורה מציינת בהקשר זה את פטירתו של יצחק בגיל 180 שנה, מכל מקום (כמובא בפרוש רש"י: "אין מוקדם ואין מאוחר בתורה"), יודעים אנו לפי שבארץ אדום.

חישוב הזמנים כי פטירתו בפועל אירעה י"ב שנים לאחר מכירת יוסף. **תולדות עשו אבי אדום** מכאן ועד סוף הפרשה מונה התורה בקצרה את צאצאי עשו לתולדותיהם, ומוזכרים ראשי המשפחות והמלכים שיצאו ממנו. בתוך הדברים מסופר אודות יציאת עשו מארץ כנען מפני יעקב אחיו והתיישבותו בהר שעיר שבארץ אדום.

התחדשנו!
 בוטאו לבקר
 באתר המשודרג
 Ww.tanyaor.com

מדוע הוחלף שמו של יעקב?

נקודות בעיבוד קל מתוך שיחה של הרבי מליובאוויטש

"לא יעקב יאמר עוד שמך כי אם ישראל"

פרשתנו מספרת כיצד זכה יעקב אבינו לשינוי שמו מיעקב לישראל. זה היה כשנאבק עם המלאך וסירב לשלחו עד שיברכנו. ברכתו של המלאך היתה: "לא יעקב יאמר עוד שמך כי אם ישראל, כי שרית עם אלוקים ועם אנשים ותוכל".

שני השמות הללו, יעקב וישראל, הם גם השמות של כללות העם היהודי. לפעמים נקרא העם היהודי בשם יעקב ולפעמים הוא נקרא ישראל.

בן ועבד

מוסבר בתורת החסידות, כי שני השמות יעקב וישראל מסמלים שתי דרגות כלליות של עם ישראל. יש מצב בעם ישראל שאז הוא מכונה 'עבד ה', וישנו מצב שבו הוא מכונה 'בן'. כשעם ישראל הוא בדרגת 'עבד' בלבד, הוא נקרא 'יעקב', כפי שנאמר "ועתה שמע יעקב עבדי"; וכאשר הוא מתעלה לדרגת 'בן', הוא נקרא 'ישראל', ככתוב: "בני בכורי ישראל".

ההבדל בין בן לעבד ברור למדי. כשבן ממלא את רצון אביו, הוא עושה זאת בשמחה, באהבה, בעונג. לעומת זאת, העבד לא תמיד רוצה למלא את ציווי אדונו; לעיתים קרובות הוא ממלא את ציווייו רק מתוך הכרח ובתחושת חוסר ברירה.

שמחה ועונג

שני המצבים הללו קיימים גם בעבודת ה'. יהודי יכול ללמוד תורה, להתפלל, לקיים מצוות ולעבוד את בוראו מתוך שמחה ועונג, כמו 'בן'; והוא יכול לעשות כל זאת מתוך הכרח וחוסר ברירה, כמו 'עבד'.

וזו המעלה של 'ישראל' על 'יעקב': כשיהודי עומד בדרגת 'ישראל' הוא רץ בשמחה לעבוד את ה' ואין לו שום מלחמות פנימיות עם יצר הרע בענין זה; ואילו כשהוא נמצא בדרגת 'יעקב' פירוש הדבר הוא, שיצרו אינו מתלהב יתר על המידה מעבודת ה' ועליו להילחם עמו ולגבור עליו, ובשל כך הוא עובד לפעמים את בוראו רק מתוך קבלת עול.

לא להתיימש

מובן מאליו, שדרגת 'ישראל' היא השלימות שאליה עלינו לחתור, אולם אי אפשר להגיע לכך מבלי לעבור תחילה את שלב ה'יעקב'. במילים אחרות: כשיהודי מתלונן שקשה לו לעבוד את ה' ושלא תמיד מתחשק לו לקיים את התורה ומצוותיה - עליו לדעת, שזה מצב טבעי של תחילת הדרך. לא בבת אחת יכול האדם לסלק מתוכו את היצר הרע ולהפוך את רצון ה' לרצונו הוא. בהתחלה (גם אם התחלה זו נמשכת שנים) יצר הרע מתנגד, נלחם, מנסה להפריע, אך כשעומדים מולו בעקביות ובעקשנות ומבלי להתיימש - מצליחים לגבור עליו ולהגיע למצב שבו חיי התורה והמצוות הופכים לעונג ולדבר שהאדם רץ אחריו בשמחה.

וזו הסיבה לכך, שגם לאחר שקיבל יעקב אבינו את השם ישראל, עדיין הוא נקרא בשם יעקב (ולא כאברהם אבינו, ששמו הקודם 'אברם' נתבטל לגמרי), שכן אף על פי שדרגת 'ישראל' נעלית יותר, עדיין יש צורך בדרגת 'יעקב' כדי להגיע אליה.

(מתוך הספר "שלחן שבת",

על פי ליקוטי שיחות כרך ג')

שיחה אישית
ולימוד מעמיק
עם בעל התניא

הדרך שלך להכיר את עצמך

הרב אליהו דסלר:

"הרב שניידר ז"ל מלונדון היה תמיד מספר על לימוד ה'תניא' של הרב דסלר, שבעת יגיעתו בלימוד זה, היה כורך סמרטוט לח על מצחו, מרוב המאמץ העיוני".

הגאון רבי אברהם יצחק הכהן קוק:

"גדול ונשגב הוא הלימוד במקצוע החב"ד". "נמשכתי לעיין בהם עוד בילדותי".

(אגרות הראי"ה)

הרב ירום אברגיל:

"אף על פי שיש ש"ס ויש פוסקים ויש קבלה - כל זה הוא הרכוש, אבל היהלום שבכתר זה רק החסידות של בעל התניא."

(הרב ירום אברגיל בהקדמה לספרו בצר ירום)

בוודאי שמעת על ספר התניא
זו ההזדמנות שלך להעמיק בספר.

סדנא יחודית מרוכזת בת 11 מפגשים מתומצתים עם
הרב יאיר כלב - כלים לחינוך עצמי על פי התניא.
- השיעורים שזורים בניגוני חב"ד עתיקים בליווי גיטרה -

**הסדנא תתקיים בימי רביעי בשעה 20:30
באולם בית כנסת היכל יעקב רחוב ריינס 17 ירושלים**
אחת לשבועיים מפגש פתיחה
בח' מר חשוון 9/11/16 מסיימים ב' ניסן 29.3.17

אם גיבולא אמתן לרא

רישום מומלץ אך לא חובה

לקבלת סילבוס נושאים מפורט:

tanya71097@gmail.com • 052-682-3799

מקומות לגברים ונשים בהפרדה מלאה • מחיר 10 ש"ח • לבני ישיבות וסטודנטים ללא תשלום

חסידות על הפרשה וישלח

"שרית עם אלקים" - היינו שיעקב נתעלה לבחינת שר ומושל על בחינת שם אלוקים, שלא יסתיר ויעלים על שם הוי'.

המלאך בירך את יעקב ואמר לו "כי שרית עם אלוקים", בכחו של יעקב לגבור על שם אלוקים, שלא יעלים, ככתוב בו (בראשית כח): "והיה הוי' לי לאלקים", ששם הוי' יאיר ללא העלמת שם אלוקים.

(לקוטי תורה במדבר פר' חקת דף סב ע"ב)

בכחו של יהודי להסיר ההעלם כי שרית עם אלקים (לב,כט)

אלוקים - הוא ענין הצמצום, ההעלם והסתר על שם הוי'.

מצד שם הוי' הנה "אני הוי' לא שניתי", ו"אין עוד מלבדו", ו"כולא קמיה כלא חשיב" - העולם אינו תופס מקום כלל. ואילו מה שנראה העולם ליש ודבר נפרד - הוא מחמת הצמצום וההסתר מצד שם אלוקים.

שבת שלום!!!

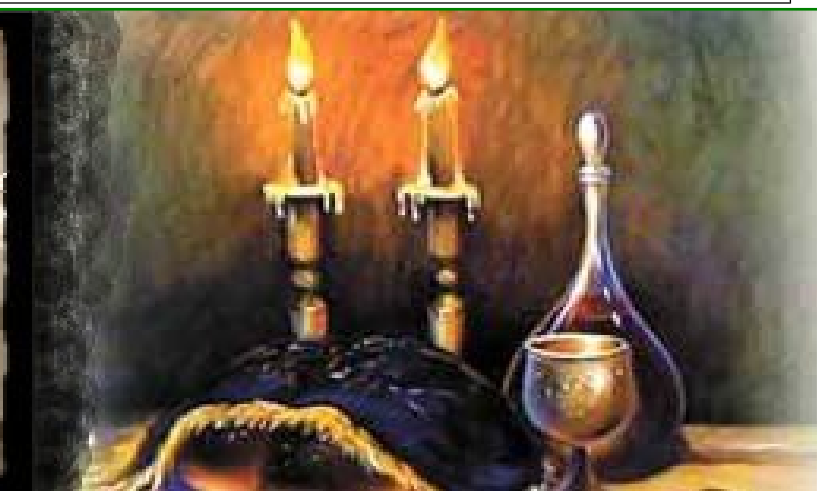
ליקוט, רעיונות, כתיבה ועימוד: חי דמארי
כתיבה, עריכה, והגהה: הרב יאיר כלב
להערות, הארות, הצעות או תיקונים, אנא כתבו לנו

tanyaor4u@gmail.com

הרבי מליובאוויטש הנהיג ועודד שכל אשה ובת (מגיל רך ביותר ולפחות מגיל 3) תדלקנה נרות שבת וחג.

צאת השבת	הדלקת נרות	עיר (שעון חורף)
17:18	16:02	י-ם
17:19	16:16	ת"א
17:17	16:05	חיפה
17:21	16:20	ב"ש

נהנתם? העבירו הלאה, לזכות עוד ועוד יהודים בהרחבת המודעות למקורותינו.

נא לשמור על קדושת הגיליון